

בכורות דף ו עמוד א תלמוד בבל' המבורג "שפה ברורה – עוז והדר" (ליום ראשון)

שיש בו קדושת הנוף, והא – והולד ממין שיש בו קדושת הנוף.
אורלם הכא בפורה שלידה חמורה, דהא – שהולד ממן בהמה טמא,
והא – והם ממן בהמה טהורה, הא – האם ממן שיש בו קדושת
הגופת, והא – והולד ממן בו אלא קדושת רטמי, אף שיש בו
קדושת סימנים, לא יהול עליוי חיבור בכורה. או דלא בינו דאייד
ואידי – האם והולד ממן קדושת בכור, שהם ממן קדושת בכור
בהמה טהורה, והולד ממן קדושת פטר חמור, קדוש בקדושת בכור
בכמה טהורה. והולד ממן קדושת פטר חמור, קדוש בקדושת בכור
בכמה טהורה.

אומרת הגמרא: ואם תמצא לומר שפה שלידה חמור בין דאייד
ואידי – האם והולד בני מיקdash בכבורה – יש במים קדושת
מכורה, لكن הולד קדוש, עדין יש לדון בחומר שלידה מין סום, וש
בו מקצת סימנים, מטהו, האם קדוש כפטור חמור או לא. וצדדי הספק
הם, הכא – בהמור שלידה מין סום, הולד ודאי לא בת מיקdash
ביבורה הוא, וכן אין קדוש בכורה. או דלא בינו דהולד מין
בכמה טמאה הוא, ובכך שהוא לאמו, אין בניות שני גודל, ורקוש
בקדושות פטר חמור.

אומרת הגמרא: ואם תמצא לומר שהמור שלידה סום, בינו דמן
טמאה הוא, הולד קדוש כפטור חמור, עדין יש לדון בפורה שלידה
מין סום, וש בו מקצת סימנים, מטהו, האם קדוש בכור בהמה
טהורה. וצדדי הספק הם, האם הכא – בפורה שלידה סום, ודאי אין
הולד קדוש בכורה, משום דהא – האם ממן בהמה טהורה, והא
– ואילו הולד ממן בהמה טמאה, ועוד, האם בת מיקdash
ביבורה – ממן הרואי לקדושת בכורה, והא – ואילו הולד לא בת
מיינך בביבורה – ממן שאינו ראוי לקדושת בכורה, וכן אין
שה לאמו, אין קדוש בכורה. או דלא בינו ב�单ה לאמו במקצת
סימנים, במנן מילתא היא – יש בהם קדושה להחישיב את הולד
כהאמ, וקדוש בכור בהמה טהורה.

הרי לנו ג' ספיקות: א. פורה שלידה מין חמור. ב. חמור שלידה מין
סום. ג. פורה שלידה מין סום. וכל ספיקות אלו אין אלא בשודומה
הנולד לאמו במקצת סימנים.

הגמרא רוצה לפשט את שלוש הספיקות. אומרת הגמרא: **הא**
שמע, שניינו בבריתא, בהמה טהורה שלידה מין טמאה
פטורה מן הבכורה, ואם יש בו בולד מקצת סימני שבת דומה
לאמו, חייטת בכורה. מי לאו – האם אין כוונת הברית
שאפילו פורה שלידה מין סום שאון שזכר שבו הולד שהוא לאמו
ובכל, אם יש בו מקצת סימנים חייב בכורה, וכל שכן בשוני הספיקות
הריאשונים שהולד שהוא קצת לאמו, חייב בכורה. דוחה הגמרא: **לא**
– בונת הברית לא חייב רק פורה שלידה מין חמור, ונפשטו רק הספק
הראשון.

הגמרא רוצה לפשט את שני הספיקות הראשונות. אומרת הגמרא:
הא שמע, פורה שלידה מין חמור, וחמור שלידה מין סום, פטריה
מן הבכורה, ואם יש בו מקצת סימני חייטת בכורה. מי לאו,
אברוניהו – בין פורה שלידה חמור ובין חמור שלידה סום, די במקצת
סימנים לחיבם בכורה. ודווח הגמרא: **לא**, דבר הברית לא חייב
ביבורה נאמרו רק אפרה שלידה מין חמור, אך חמור שלידה סום,
אף אם יש לוולד מקצת סימנים, פטור מכבורה.

תמה הגמרא: **אבל** אם כן יקשה, **חמור שלידה מין סום** שניינו
בבריתא, **למאי כתני** לה – לעני מה נקטו התנא, אם לפטור –
לילדנו שאם אין לסתו הנולד מקצת סימני, שפטור מכבורה,
שיטיא שפטור, השיטה ומזה פורה שלידה מין חמור, דאייד ואידי
– האם והולד, בני מיקdash בכבורה נניתן, אמרת שرك אם יש בו
קדושת סימני, אין – חייב בכורה, אין לא, לא. **חמור שלידה מין**
סום, שהם ממן הרואי לקדושות בכורה, והולד ממן שאין בו
קדושת בכורה, מיביא – וכץ ציריך להשמעינו שפטור. אלא בהכרח
שנקטו התנא לחיביו באופן שיש בו מקצת סימני, ונפשטו שני
הספיקות הראשונות.

דווח הגמרא: לעולם נקטו התנא לפטו ראוון שאין בו מקצת

סימני, ועל שאלת הגמרא **פשיטה** ייש להסביר, **איידריך** – הוצרכה

טהורה, והא – וגם צורת הולד כבמה טהורה, וכן **הא** – האם ממן

תלמוד לומר (שםות יג יג, שם לד ס) **פטר חמור** **פטר חמור** שני
פערם, שرك **פטר חמורים אמרתי** לך שיש בהם דין בכורה, ולא
פערם סופים וגמלים.

הגמרא מנסה על דרישת רב יוסף הגלילי שפער חמור כבעל למד
שבשאר בהמות טמאות אין קדושת בכורה: **פרק רב אחאי**, והלא
אין שם **פטר חמור** מיותר, דראי **פרק רחמנא** **פטר חמור** חד – פעם
אתה אמריא – היהתי דורש פסקה מהמדת **רב שחה** בפלל
ויצא מן הפלל לפלל, לא לפלל על עצמו יצא אלא לפלל על
הפלל בלו יצא, דהיינו שהמור שהירה בפלל בהמות טמאות יצא
מהכל של שאריך לפזרותו בשעה, לא למד על עצמו יצא, אלא על כל
בכמה טמאה, ולעוזלם כל בהמה טמאה פרדייה בשעה, רק כתוב
רחמנא **פטר חמור** אחירינה – פעם נוספת, שرك **פטר חמורים**
ולא **פטר סופים וגמלים**, ואמא – יש לומר, דמעטיהם לטמאים
רק פדרין בשעה, ולעוזלם בכל דבר – אבל באמת כולם קדושים,
ונפדים בכל דבר נגד שווים.

משיבה הגמרא: אם כן, ל בתוב | רחמנא פעם אתה **פטר חמור**
הפטה בשעה, ובפעם השניה **חמור תפדה בשעה** לא תיבת פטר/
شمשמי שדווקא חמור תפדה בשעה, **פטר חמור תפדה בשעה** **פטר**
חמור תפדה בשעה לא, ומירוץ זה למד רב יוסף הגלילי, שرك
פערם חמורים אמרתי לה, שיש בהם קדושה הרציפה פדרין, ולא
פערם סופים וגמלים שאין בהם כל קדושת בכורה, ואינם צריכים
פדרין כל.

הגמרא מבירתת מניין לתנאי של המשנה שאין דין פריך בסוטים
וגמלים. שואלה הגמרא: **ותנא דירין** – התנא במשנתינו שדרש
מכפלות **פטר חמום** שולד שאינו דומה לאומו פטור מכבורה,
למעני סופים וגמלים מנא ליה, שהרי דרש מכפלות **פטר חמום**/
ענין אחר. משיבה הגמרא: **אםך רב פפא**, למד זאת מבל פטר/
האמור בפסקוק (שנמצא לד-ט-ט), **אבל מכאן וזה** והוא בבל, ושור ושה
וחמור הוא פרט, בבל ופרט, אין בבל אלא מה שupert, שור
ושה וחמור, אין – הם חיבים בדיני בכורה, מידי אחיריא – אחרים,
דיהינו שאר בהמות טמאות, לא.

הגמרא מבירתת מודיע רב יוסף הגלילי לא למד מבל ופרט, ובמה
נחלקו עליוי רבנן. אומרת הגמרא: **ורבי יוסי הגלילי** שדרש מכפלות
פטר חמום לפרט זוכר שזכר הפטק הצעני – שאם
אפשר למדוד זאת מבל ופרט, מושם **פטר** הפטק הצעני – שאם
היה נאמר **וכל מנקן** חוכר והו **וכל מנקן** חוכר /הפטק הצעני – אף שבחילת
אל הכל ופרט, אבל בין שנקן הכתוב בין הפטק חמור לבל ובל
הפטק בבר נאמר פטר/, הפטק הכתוב בין הפטק חמור לבל ובל
נקן חוכר, ואין אפשר למדוד מזה
לפרט שאר בהמות טמאות מפדרין. **ורבנן** שדרשו פטוק זה במדת
כל ופרט, סברו שי זו **חו"ר ערבית קרא** – הוו שבטבתה זופטר/
מחבר את הפטק לככל של צבל מנקן חוכר, נדרש בככל ופרט.
ורבי יוסי הגלילי שזכר, שאם כוונת הכתוב לככל ופרט, לא היה לו
ל בתוב | לא זיוו ולא **פטר**, ככלומר שלא היה הכתוב עיריך לככל
פטר עריב להזיר, וממליא לא היה צורק בויז' להזיר לככל. **ורבנן**
סבירו, **איידריך** – בין שפטור חמור יש רק חותמת פדרין כקדושים
רמים, והא – ובכבודה בהמה טהורה יש קדושת הנוף, פטיק להו –
הווצרת הכתוב להפטיק בינויהם, **חו"ר עריב להו** – ואחר כך הוסיף
ויז' לחבר את הפטק חמור אל הכלל, למד שדיין בכורה לא נאמרו
על שאר בהמות טמאות.

עליל (ט) הביאה הגמרא את המשנה להלן (ט) רחל שלידה מין עז
ועז שלידה מין רחל פטורה מן בכורה, ואם יש בו מקצת סימנים
חייב. הגמרא דנה בכמה אופנים שホールד איןנו ממן **אייביא**
לה, **פורה שלידה מין חמור ויש בו מקצת סימני**, שבhos הוא
doneha לאמו הפרה, מוהו, האם שע שלידה מין רחל ורחל שלידה מין עז, דברי
לא. והפטק הוא, האם שע שלידה מין חמור יתבבורה, והא – כי האם בהמה
יש לוולד מקצת סימני חייטת בכורה, והא – האם ממן

רביחמה טהורה נמי חידוש הוא, משום ר'אמיר מר (נדה ט), אשה מינקת היא מסולקת דמים, כי רם האשא געפר וגעשה חלב, וכן נוצר גם הלב הבאה מדם, ואף על פי כן התייה התורה לאכול את החלב, ובינו דחידוש הוא שמוטר לאכול חלב, בהמתה טמאה גמיי לישטרו – גם היה מותר באכילה, קא משמעו דין – ולמן כתבה התורה ריבי, להשミニינו שחלב ההמה טמאה אסור באכילה. מקשה הגמרא הנחא למאן ר'אמיר דס בעפר געעה חלב, ונמצוא שיש חידוש בהיתר אכלת חלב, אלא למאן ר'אמיר (ש) שהטעם שאשה מינקת מסולקת דמים, הוא שמשם צער הלידה איבריה מתפרקין הרמלה, ואין נשחה חזורת עלייה – אין ראיית דמי נורית חזרות לה, עד עשרים וארבעה תרש' טאי איבא לימייר – איך נברא את צורך התורה לרבות איסור חלב של בהמה טמאה שבין שחלב בהמה טמאה ייצא מן הטמא, הרי הוא אסור באכילה כמו כל יציא מן הטמא.

מהרצעת הגמרא: איצטראיך – הכתוב הוצרך למדנו איסור בחלב בהמה טמא, כי סלקא דעתך אמרינא, הזיאל וליבא מורי דראי מהוי ושריריה רהמנא – כיון שאין דבר הכא מהחי השוחר באכילה, והאי חלב כי אבר מן הוי הוא ישרי – ואילו בחלב והחדרש שאף שבאו מן הדמי הוא מותר באכילה, והילך אפילו חלב שנוצר בגבימה טמאה לישטרו – יהי מותר באכילה, קא משמעו דין שחלב בהמה טמאה אסור באכילה.

הגמרא מבירתת מניין שחלב בהמה טהור מותר באכילה. שואלת הגמרא: וחלב דבכמה טהורה גנלו דשרי, הרי הוא בא מן הח, ומדובר שטהור. אלימא – אם אמר שיתון למדור התירו מדאך רהמנא לאכול בשר בחלב, ומשמעו לא לחדרה – שחלב בפני עצמו, שרי – מותר באכילה, יש לדוחות, ואיפא – ושמא נאנה, שליעולם גם חלב בפני עצמו אסור, והחידוש בשבר בחלב הוא, דחלב לחדרה אסור באכילה ומותר בהנאה, ואילו בשר בחלב בהנאה נמי אסור. וגם לבי שמעון דשרי – שהתריר בשר בחלב בהנאה, משבחת לה – מצאנו חידוש באיסור בשר בחלב, ליטקי על פישוליה – לחיביו מלוקות על בישול חלב עם בשר, מה שאין כן בbishול חלב בפני עצמו שאין לוקין עליו. ואם כן גם אם חלב בפני עצמו אסור, צריכה התורה להשמע איסור על בישול בשר בחלב. הגמרא מביאה בימה מקורות לחתיר אכילת חלב בהמה טהור, ודוחה אותן. אמרת הגמרא: אלא, ההיתר לאכול חלב בהמה טהור נלמד מהניל רהמנא בפסולי חמוץ' – מזה שנאמר בקדושים שנפל בהם מום ונפדו (בריס ב ט) תופח ואבלת בשר, ודרשו שהתריר רק הוביחה (שחיטה) והאכילה, ולא יוציא, והיתר לאכלים הוא רק על הבשורה, ולא על החלב, יש למלומד, שرك חלב פסול המוקדשין אסורה התורה, הא – אבל חלב בהמה דחולין, שרי – מותר לאכלה.

דווחה הגמרא: ואיפא – ושםא, חלב של בהמה רוחילן אסור באכילה ושרי בהנאה, ובחלב של בהמה דקדשים של פסולי המוקדשין התהדרש, דבכמה נמי הוא אסור. ועודין אין מקור לחתיר אכילת חלב בהמה טהור.

הגמרא מביאה פוסק ומוכיחה ממוני שמותר לאכול חלב טהור. אמרת הגמרא: אלא, מדתנן (משל לו) 'וידי חלב עזם ללחמק' ללחם בירך ותחים לנערותך, ומושמעו שהיה לה רדי מוסוריה, חלב עזם למאלך ולמאלך אנשי ביתך, ומבודאי שמותר לאכול חלב. דווחה הגמרא: ודרמא – ושמא אין כוונת הפסוק שיאכלו את החלב, אלא שיתהמשו בו לטהורה.

אמרת הגמרא: אלא, ההיתר לאכול חלב בהמה טהור נלמד מריכתב במלחמות ישראל עם הפלשתים (שמואל א' ז' ז') ייאמר יש' לר' בון נח נח בא לאחיך וגוי, ואת עשותה חריצי החלב האלה תבייא לשור האלך, הרי שמותר לאכול חלב. דווחה הגמרא: ודרמא – ושמא לא הייתה כוונת יש' שיأكلו את החלב, אלא שיתהמשו בו לטהורה. דווחה הגמרא את הדוחה: אטו – וכי דרביה של מלחתה לשולח בה דברים לסחוורה, ובಹרחה שיש שלח את החלב לצורך

הכי קאמיר, דבר – ولוד שיש לו סימני טמא] הבא – הנולד מבהמה טהורה שהוא וטפוחיס הפה, לא תיכול, אף שנולד ממין טהור, תלמוד לו זOPER – מלמדנו המכוב בהמשך ויקרא לא' את הנטל כי מעלה גביה והוא ופניהם איננו מפריס טמא הוא לבם, הוא – רק הנולד ממין טמא, טמא, ואין טמא הנולד מן הטהורה, טמא – אבל ולד שיש בו סימני טומאה הנולד ממין טהור, אין טמא, אלא טהורה. ואם כן בהכרח שהפסוק (ש) 'את זה לא תאכל' בא ללמד טהור הנולד מטמא, אסור באכילה, אף שיש לו לדוד סימני טהרה.

רבי שמעון אומר, טמא הנולד מטהhor טמא, שנאמר את הנטל וגוי טמא הוא לבם, ושוב נאמר (דברים יד) 'אך את זה לא תאכלו ונור את הנטל', וכיוון שבפלת התורה אישור שני פעמים, בהכרח שבאה ללמד שאחד – בין גמל הנולד מן הטהורה, ואחד גמל הנולד מן הפה, שניים טמאים.

שואלת הגמרא לאיריה: ורבנן הסוברים שגמל הנולד מטהhor מטור באכילה, הא גמל, גמל, מא עברי ליה. משיבת הגמרא: חד – פסוק אחד בא לאסור הגמל עצמו, דהיינו גמל הנולד מגמל, וחדר בא לאסור חלבו – את החלב של הגמל, וכן של כל בהמה טמאה.

שואלת הגמרא: ורבי שמעון שלמד מגמל גמל, לאסור גמל הנולד מטהhor, דין זה שלמדו חכמים לאסור חלבו של גמל, מנא ליה, והרי הוא דורש את הפסוק לענין עברי ליה. משיבת הגמרא: נפקא ליה – יצא לו דין זה, למשמעות הכתוב את הנטל, כי את המשמע גם הטפל לגמל אסור במותו, והחלב הוא הטפל אליו. ורבנן, שדרשו מפסק זה רק דרשה אחת לאסור חלבו, הם סבורו שאין יתרור בפסק זה, כי איטים לא דריש – לא דרישו תיבות את שבתורה, כי סבורו שלא נכתבו לצורך ריבוי.

הגמרא מביאה ברייתא שבה דנו תנאים אם תיבת את' נהשבת יתורה: בדרתニア, שמעון העמפני היה הוועש כל 'את' 'את' שחורכו בתזורה, ובינו שחייב לפסוק (דברים יט) 'את ה' אליך תירא', היה ירא לרבות שם דבר ולהשוותו ליראת ה', לומר שיש לירא גם ממנו. וכיוון שכח, פריש – חドル מלדורש עוד בעית מה תהא עלייהם, האם כל יגינעטר היהת לריק, אמר להם, בשם שקבלתי שבר על תדרישה – על מה שדרשתי עד עתה תיבות את'. ואמרו לו, וכיוון שכח, פריש – חドル מלדורש עוד עתה תיבות את'. ומאו שבר על הדרישה – על מה שאני מפסיק מלדורש שבר על תדרישה – על מה שדרשתי עד עתה תיבות את'. ומאו ואילך לא היה דרש תיבות את' שבתורה, עד שבא רבי עקיבא וליפר, שיש לדרש גם תיבת את' שבפסוק 'את ה' אליך תירא' כרבוי, והכוונה לרבות תלמידי תלמידים, גם מנינים יש לירא. ולשיטת רבינו עקיבא יש לשוב ולהדרש את כל ה'את' שבתורה, אולם חכמים סוברים במשמעות העמוסין ואינם דורשים את' עלי', כלל, ולמן שאין יibri מיותר לדרש לאסור גמל הנולד מטהhor.

הגמרא מקשה על הדרשות שדרשו לאסור חלב בהמה טמאה: אמר לייה רב אחא בריה ריבא ליב אשוי, אלא מעתה, טעמא דרבנן לאסור חלב בהמה טמאה, הוא מושם שדרשו גמל, גמל, והטעם של רבי שמעון לאסור חלב בהמה טמאה, והוא מושם שדרשו מ'את הנטל, הא לא חבי – אילו לא היה ריבוי לאסור חלב בהמה טמאה, והוא אמייא שחלב דבכמה טמאה שרי – מטור באכילה. וסבירא זו הוה אמייא – בינה שיהיה לר' בון נח – ומה שנוה דין חלב בהמה טמאה מהא רתניא, בתוב ויקרא לא' 'הטמא' עם ה' א' מיתורת, לאסור את צרין – שומן היוצא ממאכלות אסורות, ורומפָן – הרוטב היוצא מהם, וקיפה שלחן – רסק התבשיל המצטבר בשולוי הקדרה, וכיוון שהידשה התורה שבל אלו היוצאים ממאיסור אסורים, הרי מטעם זה יש לאסור גם חלב היוצא מבהמה טמאה, ולמה הוצרכו רבי שמעון וחכמים לדרש איסורו מריבוי הכתוב.

מהרצעת הגמרא: איצטראיך – הכתוב הוצרך לכתוב ריבוי למדוד על איסור חלב היוצא מבהמה טמאה, כי לולי הריבוי סלקא דעתך אמיגנא – היה עליה בדעתך לומר, הזיאל והיתר לאכול חלב

שהטומאה לא תעבור ואף שבר המת עצמו מטה, מאחר שאינו מomin העצמות הרי הוא ממעט (תפארת ישראל מקאות פ"ז בועז י"א).

קילוח המים הנדרש כיוון שאינן מomin. דוגמא לדבר – בית שיש בו עצמות המטמאים באוהל ואם יש פתח ברוחב טפה בין לבית אחר הטמאה עוברת לבית השני, אך כאשר יש באוטו טפה בשער מטה הוא ממעט את עובי הטפה וגורם

שבת קודש כ"ט מרוחשו היתשעיב

匿קי ממון - מהו האיסור?

"כשם שאסור לגנוב ולגוזל ממון חבריו, כך אסור להזיק ממון שלו אפילו אם איןנו נהנה בו".
וביד ר' רמה (ב"ב, פ"ג, אות ק) ביאר בשני דרכיהם: (א) מהאיסור "לפניהם עור לא תחן מכשול". (ב) מהמצווי "ואהבת לרעך כמוך".
והගורא"פ פועלآل (כדבריו להסכמה זויס", לת' נה – גה, ג) הסיק שהאיסור להזיק נכלל בלאו של "לא תשים דמים בביתך".
והרבבי ביאר (לקו"ש כי עמי 145) שעל דרך הפשט "יש לומר שאין צריכים על זה אזהרה לידע האיסור, כי מובן הוא מכל-שכנן מהעונש": כיוון שבתוורה נאמר במשמעות העונש המוטל על המזיק, הוא חייבו לשלם את הנזק שהזיק ממונו, מובן מaliasו שזהו דבר האיסור.

פתיחה להלכות匿קי ממון: יש בבללו ארבע מצות עשות, וזה הוא פרטן: א) דין השור. ב) דין החער. ג) דין הבור. ד) דין הבערת.

בתורה נאמרו דין חובי התשלומיין של ארבעה אבות נזיקין, אבל לא נאמר במשפט אישור להזיק באربעה אבות אלו. לדוגמא, בדיון נאמר בור נמור (משפטים כא' לילך) "וכי יפתח איש בור או כי יכרה איש בור ולא יכנסו ונפל שם גור בעל הבור ישלם גור", אך לא מפורש בתורה אישור לכורת בור שעול לגורום נזק. והפרשנים כתבו לבאר את המקור לאיסורים אלו בכמה אופנים:

רביינו יונה (אבות פ"א ד"ה משה קיבל) כתב שהדבר נלמד מהאיסור "לא תגוזל". ועל דרך זה יש לדיריך מלשון הטור (חו"מ סי' שע"ה):

המשך ביאור למסכת בכורות ליום ראשון ע"מ ב

אכילה, ומוח שמותר לאכול חלב בהמה טהורה.
ואיבעית אימא, היתר אכילת חלב נלמד מהב"א – מכאן, שנאמר בשבח ארץ ישראל (שבות ג'ח) 'ארין במת חלב וזרבש', ואי לא דריש – ואם הלב בהמה טהורה אינו מותר באכילה, משתבחת לו קרא בມידרי דלא חי – וכי הכתוב משבח את ארץ ישראל בדבר שאינו ראוי לאכילה.

ואביעית אימא, מהב"א – מכאן, מהמשל המשם הל הנביא על החובה ללימוד תורה (ישעיהו הנ' א) 'לבו שבררו ז-קבב וכטסף ז-אלבו', ולבו שבררו בלא בקבב ובבלא מהדור זין ז-קלב', וגם על הדנסוב תחילת דברי הנביא ז-אלבו, ובמואר שמותר לאכול חלב.

הגמרה דנה בדעתה רבינו שמעון שאר טמא הנולד מן הטהור, והתירו על ידי סימנים: איבעיא להה, לאכילה פ"ג ר' רבינו שמעון ראשו ורפו – האם גם לגבי היתר אכילה שזכר אמר ראשו ורפו של הولد דומה לאטמו. הגמורה דנה בשיטת רבינו שמעון שאסר טמא הנולד מן הטהור, והתירו על ידי סימנים: איבעיא להה, לאכילה פ"ג ר' רבינו שמעון ראשו ורפו – האם גם לגבי היתר אכילה שזכר אמר ראשו ורפו של הولد דומה לאטמו. ר' רבינו שמעון דומה לה במקצת סימנים, כדי להתרטו באכילה. ורק לגבי קדושות בכורה הצריך רבינו שמעון שישאר ראשו ורפו של הولد דומה לאטמו. בוקרה ובדברים, לכתרתニア, למלחה גנשנו – נכללו דיני המינים הטמאים והטהורות, בבהמה נכללו, מפני שנאמר בפרשת ראה דברים ד') ז-מפריטיס ז-הפריטה ז-השומא/, והוא בריה שיש לה שני גבין ושני שדראות, שלא הזוכרה בפרשת חומש וירא, ובעויפות נכללו דיני הטמאים והטהורות, מפני הראה, שלא הזוכרה בוקרה. וכל פרשה שנאמרה פעם אחת, ונסנתה פעם נוספת, לא נשנתה אלא לחדרה בה דבר.

מסימית הגמורה את הקשייא: וכיין שנتابкар שכפילות הדינים נאמרו כדי לחדש את דיני השטעה והראיה, אם כן כפילות ג'מל' גמ' נמי לחייב הוא דארנן, ולא כדי לדרוש ממנה את דרישות רבינו

27

28 מותרצת הגמורה: אף שיש כפילותות שחזרו ונשנו מושום דבר

29 שנתחדרס, מכל מקום ניתן לדורש מגמל' גמל', כי כל היבא דאייבא

30 למידר' ר' רישען – כל מקום שיש אפשרות לדורש את הכתוב,

31 דוחישם אותו.

32 הגמורה דנה בדעתה רבינו שמעון שאר טמא הנולד מן הטהור, והתירו

33 טהורה: הגנו ר' רבנן, רחל שילדיה מין עז, ועו' שילדיה מין רחל, פטרורה

34 מן הרכורה, ואם יש בו בולד מקצת סימנים תיבת בכורה. רבינו

35 שמעון אוטר, אין די במקצת סימנים, אלא עד שיתה ראשו ורפו

36 של הولد דומה לאטמו.

37 הגמורה דנה בשיטת רבינו שמעון שאסר טמא הנולד מן הטהור, והתירו

38 על ידי סימנים: איבעיא להה, לאכילה פ"ג ר' רבינו שמעון ראשו

39 ורפו – האם גם לגבי היתר אכילה שזכר אמר ראשו ורפו

40 ורפו של הولد דומה לאטמו הטהור הוא מותר באכילה, או לא, וכי

41 שייהיה דומה לה במקצת סימנים, כדי להתרטו באכילה. ורק לגבי

42 קדושות בכורה הצריך רבינו שמעון שישאר ראשו ורפו של הولد דומה

43 לאטמו.

44 מבארת הגמורה את צרכי הנידוק: האם דרока לעניין בברורה הצריך

45 רבינו שמעון שישיה דומה לאטמו בראשו ורפו, משום דעתך לגבי

46 בכורה בהמה טהורה (במודר' ח' ט' א' בדור' ש' זור', ומשמע שאין דיני

47 בכורה חלים עד שיתה הוא (–האם) שור וכבورو (–הולד) שור,

48 אבל לאכילה אין צורך שישיה דומה לאטמו בראשו ורפו, וכי במקצת

49 סימנים, משום ד'גמל' הוא דאמיר ר' חמאנא דאסיד – רק על ולך

50 שהוא גמל' דארנן, והיינו שצורתו בהמה טאהה, אשר הקב"ה הבאכילה,

51 אורלם ה' – ולך שהוא דומה במקצת סימנים לאטמו הטהורה, כיין

52 שהוא

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

וְאֶת־הַפִּסְלָה וְאֶת־הַחֹלֶה וְהַבָּאָתָם אֶת־הַמְּנַחָה הָאֲרַצָה אֹתָה מִזְכָם אָמַר יְהֹוָה: ד וְאֶרְזֵר נֹגֵל וַיֵּשׁ בַּעֲדָרוֹ זָכָר וְנָדָר וּבָכָה מִשְׁחָת לְאָדָני כִּי מְלָךְ גָּדוֹל אָנָי אָמַר יְהֹוָה צְבָאות וְשָׁמֵי נֹרָא בָּנוּי: ב אַעֲתָה אַלְיכֶם הַמְּצֻוָה הַזֹּאת הַכְּהָנִים: כ אֶם־לֹא תִשְׁמַעוּ וְאֶם־לֹא תִשְׁמַע תְּשִׁימֹ עַל־לִבְךְ לְתֵת כְּבָוד לְשָׁמֵי אָמַר יְהֹוָה צְבָאות וְשָׁלַחְתִּי בְּכֶם אֶת־הַמְּאָרָה וְאֶרְזֵר אֶת־בְּרָכוֹתֵיכֶם וְגַם אֶרְזֵרִתֶּךָ כִּי אַיִלְכֶם שְׁמִים עַל־לִבְךְ: ג הַנִּגְעָר לְכֶם אֶת־הַזָּרָע וּוּרְיתִי פְּרִישׁ עַל־פְּנֵיכֶם פְּרִישׁ חֲגִיאָה וְגַם אַתֶּכָם אַלְיוֹ: ד וַיַּדְעָתָם כִּי שְׁלַחְתִּי אַלְיכֶם אֶת־הַמְּצֻוָה הַזֹּאת לְהִזְמִין אֶת־לְלוֹי אָמַר יְהֹוָה צְבָאות: ה בְּרִיתִי | הִיְתָה אָתָז הַחִיטִים וְהַשְׁלָום וְאֶתְנִים־לֹא מֹרָא וְיִרְאָנִי וּמִפְנֵי שָׁמֵי נִיחַת הוּא: ו תּוֹרַת אֶמֶת הִיְתָה בְּפִיה וְעַוְלָה לֹא־נִמְצָא בְשִׁפְטִיו בְּשָׁלוּם וּבְמִשּׁוֹר הַלְּךָ אַתָּי וּרְבִים הַשִּׁיב מַעֲזָן: ו כִּי־שִׁפְטִי כְּהֵן יִשְׁמְרוּ דָעַת וְתוֹרָה יִבְקְשׁוּ בַּיּוֹם מִלְאָה בַּיּוֹם צְבָאות הָיָה:

הפטרת 'מהר חורש' נדפסה בעמ' קנו

המשך ביאור למס' בכוורת ליום ראשון עם' א

22 מבהמה טמאה או טהורה.
 23 משבה הגמורא אין בכלל זה תוספת חירוש, אלא סימנא בעלמא
 24 הו, דלא תיתflux לך – שלא תחליק בין דיני המשנה, דלא תימא
 25 ויל בתריה דידייה – שלא תאמר שיש לכלבת אחר צורת הלוד, והאי
 26 – ובהמה טמאה שלולה טהורה, ולודה טהורה מעלייא – גמור הו,
 27 והאי – ובהמה טהורה שלולה טמאה, ולודה טמא מעלייא הו, אלא,
 28 לעולם זיל בברא איטייה – לך אחר אומו, ואם היא טהורה אף ולודה
 29 טהורה, ואם היא טמאה אף ולודה טماء.
 30 דינה הגמורא, מנא העי מלוי, שמן הولد נקבע לפני אומו, משיבה
 31 הגמורא: רגנו רבעון, נאמר וקרואיך 'איך את זה לא תאכלו ממעלוי'
 32 תנירה ומperfisi הפרשנה, את הנמל בימי מעלה גרה הוא ופרשא אינבו
 33 מperfisi טמא הו, לא לבם, ולשון דפסוק תמורה, כי בתרחילהו משמעו
 34 שכונתו לאסור אפיקו בהמותיהם גם מperfisi פרסה וגם מעלי גרא,
 35 ואחר כך פירט הכתוב שהistor הו רק על בהמותיהם מעילות
 36 גרה ואינס מperfisot פרסה, ובכחורה שיש לך מין בהמה שיש לו את
 37 כל ימי טהורה, שהוא אם מעלה גרה וגם מperfisi פרסה, מכל
 38 מקום אי אתה אוכלן, ואיה זו, וזה ולוד שצורתו כמו טהורה, שנולד
 39 בתרמה מהין תפמא.
 40 דינה הברייתא: או איננו – ואולי אין כוונת הכתוב אלא לאסור ולוד
 41 שצורתו כצורת מין תפמא, הנולד מן בהמה ממין הטהור, ומאי –
 42 ולפי זה מה ביאור התיבות 'מעלוי תנירה ומperfisi הפרשנה'

1 הביריתא לומר שוגם חמור שלידה סוס פטור ממכורה, כי סלקא
 2 דעתך לומר, שرك התרם בפרה שלידה חמורה, הרין הוא שאין הولد
 3 חייב במכורה, כיון שיש שינוי בין האם לولد, ריש לה לאם הפרה
 4 קרנים, והוא – ולולד החמור אין לה קרנים, ועוד, כי ה-א – האם,
 5 פרוסותיה סדרוקות (מחולקות), כרך הבהמות הטהורות, וה-א –
 6 והולד פרוסותיה קלולות (מחוברות), כרך הבהמות הטמאות,
 7 ולכן אין חייב במכורה. אכל הכא בחמור שלידה סוס, כיון שהאם
 8 והולד שום, דארדי ואדרי – האם והולד אין לה קרנים, ואדרי ואדרי
 9 פרוסותיה קלולות, איליא – היה מקום לומר, שוגם הولد הוא מן
 10 אמו שהיה חמור, ומה שיש לו מראה סוס, יתכן כי חמור אדרום
 11 בעלמא הו, קמשמעין לה הבריתא שוגם חמור שלידה סוס, הولد
 12 נוחש בסת, ופטור ממכורה.
 13 ונמעץ שלא נפשט אלא השפק הרראשון, ספרה שלידה חמורה, ויש
 14 לוולד מkeit יצמניים שהוא בכור בהמה טהורה, אבל דין חמור
 15 שלידה סוס, ודין פרה שלידה סוס נשארו בשפק.
 16 שנינו במסנה: ומה הן באכילה כי, שהויצא מן הטמא טמא והויצא
 17 מן הטהור טהור.
 18 הגמרה מבארת מה בא לרבות הכלל של 'היוציא מן העטמא טמא
 19 והויצא מן הטהור טהור'. שואלת הגמרה: לטה לי לימי – לצורך
 20 מה שבה המשנה וכותבה את הכלל 'שיוציא' מן הטמא טמא, והויצא
 21 מן הטהור טהור, והרי אין בו תוספת על מה ששינוי לגביו ולוד הנולד